

צבי לידסקי לבקש היתר מירוסם למרשה. משמאל: הפרקליט יורם ברזילי המטפל במישפט הגירושין של תוהמי מאשתו. שהתלוננה כי נאנסה על-ידי הגנן.

"לא רוצה להצטלם" החליט ציון תר המי הנאשם. שבהמשך התחרט וביקש מעורך-דינו

מאחר שאין מקובל בקרב אנשי הכפר הערבי שאשה תיסע לכדה עם גבר זה, ביקשה אשת הגנן שחמה יצטרף. הוסבר לה שבעלה רוצה לשמור את העניין בסוד והיא ניאונה. במכונית סיפר אבשלום לאשת הגנן, שתוהמי מבקש שיבואו לבית המישפט שם היה בעלה עצור בעיקבות תלונה על אונס שהגישה נגדו לאה תוהמי, אשתו של ציון.

בהגיעם לביתו של ציון תוהמי חיכתה האשה במכונית וציון, ששתה באותה עת קפה, יצא לחלון והזמינה להיכנס. מכיוון שציון תוהמי הוא ממודיעה נעתרה האשה, וכשנכנסה ביקש ציון מאבשלום שיצא ויסגור את הדלת.

ויקטור נחום, שותפו של תוהמי מצייץ שבמישרד-התיווך נהוג היה שבעיסקות חשובות ודיסקרטיות נועלים את הדלת. מתוך הרגל, טוען ויקטור, נעל אבשלום את הדלת וציון ואשת הגנן נותרו לבדם.

עד כאן חופפת גירסתו של ציון את זו של המתלוננת. מלבד העובדה שבעדות המתלוננת היתה זו בתו של תוהמי שהפצירה בה לעלות לביתה. על

הגנן שהתאהב במעסיקתו, הרגיש זעם כלפי ציון תוהמי, בעלה, שהתעמר, לדעתו, באשתו והתייחס אליה כאל שיפחה. משום כך מצא הגנן לנכון להעניק ללא חום ואהבה כפיצוי, ובעיקפין "להעניש" את ציון תוהמי, "הרודף".

יחסים אלה נמשכו כשנה וחצי, כשהשניים נהנים מכיסוי מושלם. הגנן ואשתו ביקרו אצל מישפחת תוהמי, מישפחת תוהמי ביקרה בבית-הגנן, ויחסי הריעות הלכו והעמיקו.

לציון תוהמי, בן למישפחה תימנית עניפה, כמה אחים. לאונויו של אחד מהם, יששכר, גונבה השמועה כי גיסתו בוגרת כבעלה עם הגנן. יששכר תוהמי פנה לגנן ולתרהמתו, הורה המאהב ואף סיפר: "הוא (ציון) מאמלל אותה ואני נוקם בו ומאהב אותה."

יששכר תוהמי פנה אל גיסתו: "אני אוהב אותך, את במישפחה, אבל תגידי את האמת, את מקיימת יחסים עם הגנן?" לאה תוהמי הכחישה הכל מכל וכל. יששכר נרגע.

בינתיים ישן ציון תוהמי בלילות לצד אשתו בשקט ובביטחה. כעבור זמן-מה נודע לאח אחר של ציון, שגיסתו בוגרת. האח, שהיה מטוסכך

שבר, היכתה בראשה ומשכה כשע" רותיה. ואז אמרה לציון — תעשה לבעלי מה שאתה רוצה! תעשה בי מה שאתה רוצה! ואף הציעה לעבור עם ארבעת ילדיה לגור בבית תוהמי ולטפל בבית ובילדיה.

אחרי שנרגעה, שאלה: מה נעשה? ותוהמי אמר: בואי נעשה מה שהם עשו. אז קמה המתלוננת, פנתה אל חדרה-השינה והתפשטה שם. תוהמי טוען שריחם עליה וחרר לתוכה כאופן חלקי בלבד. בכריקה שנערכה, שתוצאותיה עדיין לא נתקבלו, נברקו סימני זרע בנרתיק המתלוננת וכן נברקו דגימות שיער שנמצאו במיקלחת. בעוד המתלוננת והנאשם סגורים בחדר הזעק אחיו הבכור של ציון, רצון תוהמי, שהוא מנהל סניף בנק דיסק" קונט, על-ידי יששכר שהיה במקום בעת שהמתלוננת הגיעה. הוא דאג, שכן יום קודם ביקרו האחים אצל פסיכולוגית מתדרה, הר"ר סטולרמן, שהמליצה לאשפו את ציון, אולם רצון התנגד לאישפוח והבטיח שהמישפחה תשגיח עליו. הרופאה רשמה לציון כדורי-הרגעה והוא שוחרר.

מכיוון שחשש לאחיו מיהר יששכר להזעיק את רצון, האח הבכור. בהגיעו, כך מספר רצון, פתח את הדלת ומצא את ציון ואת אשת הגנן לבושים במיקלחת. ציון רחץ את ידיו והמתלוננת סירקה את שערתיה, כרכה את המיטפתח לראשה והתי מהממה עד שרצון תוהמי נאלץ לגרשה מן הבית.

כחצר הבית עברו כל אותה עת פועלים ערביים, ובעת שהמתלוננת יצאה ראו אותה והביטו בה כשנכנסה למונית שהיתה נהוגה כירי נהג ערבי. המתלוננת סירפה לנהג שהוכתה הראתה לו סימני דם על שפתיה ושריטה בצד הפנים, שלפי גירסת תוהמי נגרמו בעת שצעקה והיכתה את עצמה כששמעה אודות מעשיו של בעלה.

נהג המונית ביקש לחזור ולראות באיזה בית אירע המיקרה. המתלוננת הובילה אותו אל הבית. רצון, שראה את נהג המונית חוזר עם המתלוננת, חשב שעתה יגיעו כל קרובי המתלוננת ותפרוץ קטטה, ומיהר עם אחיו לתחנת המישטרה הקרובה, שם מסרו האחים את גירסת מישפחת תוהמי. מאוחר יותר הגיעה המתלוננת לחברת נהג המונית לתחנת המישטרה ושם מסרה האשה את גירסתה.

עורך-הדין צבי לידסקי הודיע בבית-המישפט שהנאשמים אינם מודים באשמה ומעצדם התארך עד להתחדשות המישפט. במקביל מטפל עורך-הדין יורם ברזילי בתביעת הגירושין של ציון תוהמי נגד אשתו לאה, שגורשה לבית אחיה. כאשר לגנן — קיימות שמועות שברח לירדן.

מה שאירע אחרי שנעלה הדלת, קיימות שתי גירסות.

גירסת המתלוננת: אחרי שנכנסה לדירה, גירש תוהמי את כל הנוכחים ואז נותרו הם לבדם. משנתרו לבדם, אחרי שראתה שהדלת ננעלה, החלה צועקת ודופקת בדלת, אולם איש לא פתח. תוהמי התקרב למתלוננת, הוריד את מיטפתח ראשה וכרך אותה סביב צווארה, כשהוא מהדק אותה סביב הצוואר ודורש ממנה לקיים עמו יחסי-מין, כאיום שאם תסרב, יחנק אותה. המתלוננת, לדבריה, הסבירה לו שהיא בהריון. תוהמי השיב כי זה לא מעניין אותו, והחל להכותה. אחר-כך גרר אותה עד לחדר הרחצה, הוריד את בגדיה, פשט את בגדיו התחתונים והחל נוגע בגופה. המתלוננת התחננה בפני תוהמי כי לא יעשה בה את המעשה ובכל פעם שחזרה על בקשתה, הידק את המיטפתח סביב צווארה. לאחר מכן גרר אותה לחדר-השינה, השכיבה על המיטה ואנס אותה. הנאשם הפסיק את מעשיו אחרי שנשמעו דפיקות בדלת הכניסה.

המלצה לאישפוח

ירסתו של ציון תוהמי: מש" נכנסה המתלוננת שאל אותה אם היא אוהבת את לאה תוהמי. המתלוננת השיבה החיוב ואז סיפר לה ציון על מעשיהם של אשתו ובעלה של המתלוננת. המתלוננת זעקה וזעקה

ממתנינים לרגע צאתו של ציון תוהמי מהניידת ש" שימשה כתא-המתנה עד הכניסה לבית-המישפט. שלישי מימין (בלבן): בנו של הנאשם ציון תוהמי.

הצעה לתא שלוש האחים מחליפים צעקות מבעד לדלת הא המעצר עם ציון תוהמי. למטה: האחים לבית תוהמי

עם ציון, סיפר ואת ליששכר, כרי שלא ייחשב כמחרת-הריב. יששכר, שהיתה זו הפעם השניה ששמועה זו מגיעה לאונויו יצא וביקר שנית. שוב הורה הגנן ואף הגדיל ותיאר את שתי הצלקות שנתרו ללאה על ביטנה מניתוח שעשתה בעבר, ושאר סימנים אינטימיים מזהים.

יששכר לחץ על לאה, וזו נשברה והודתה גם היא. גירסתה שלה היתה כי נאנסה על-ידי הגנן שאיים כי ירצח את ילדיה ובעלה, ומכיוון שפחדה שאם תגלה ואת לבעלה הוא יסתבך עם בני הברכה הערבי, נכנעה להחציו של הגנן. "מרגע שנודע לציון דבר הבגידה אי-אפשר היה להכירנו" מעיד שותפו ויקטור. "את כבודו של ציון אי-אפשר לקנות גם במיליון דולר, ובמיקרה זה הוא הרגיש שאיבד את כבודו."

מאחרי דלת נעולה

ציון תוהמי הסתובב כסהרורי. יומיים לאחר מכן ביקש ציון תוהמי מאבשלום קוממי, שותפו כאחד מארבעת מישרדי-התיווך, לנסוע לבית הגנן ולהביא את אשתו. אבשלום נסע וביקש מאשת הגנן שתצטרף אליו.

